

CESTA SVĚTEM

INEX-SDA BLOGUJE...

Jsme nevládní nezisková organizace, která se od roku 1991 zabývá mezinárodním dobrovolnictvím a mezikulturním vzděláváním. Vytváříme příležitosti k aktivnímu zapojení do společnosti a k získávání vědomostí, zkušeností a postojů užitečných pro osobní, občanský i profesní život. Chceme žít ve společnosti, ve které se lidé respektují a přistupují zodpovědně k okolnímu světu. Věříme, že dobrovolnictví a spolupráce na lokální i globální úrovni je cestou ke vzájemnému porozumění a nenasílí.

Milé čtenářky, milí čtenáři,

držíte tradiční zpravodaj v novém hávu. Doba se zrychluje, a tak i naše „Cesta světem“ se mění aneb inovujeme, zkracujeme a jdeme více do on-line prostoru. Avšak nebojte, i my jsme tak trochu tradicionalisté a o to nejlepší nebudete ani letos v papírové podobě ochuzeni.

Co mě na fenoménu mezinárodního dobrovolnictví nepřestává fascinovat, je fakt, že myšlenka, která vznikla již před sto lety při obnově válkou poničené vesnice u Verdunu, funguje se stejnou silou i dnes – stačí správný mix lidí z různých koutů světa, čtrnáct dní vašeho času a práce, která dává smysl. Pak se i Vám může stát, že po návratu nebudete vědět, kým jste byli před tím, jak o tom píše naše dobrovolnice Aleksandra Krajewska. Ten pocit doporučuju!

Zvu proto i Vás do světa mezinárodního dobrovolnictví a přeju inspirativní čtení!

MARTINA EKRTOVÁ, ŘEDITELKA INEX-SDA

Dear readers,

you are holding a new version of our traditional newsletter. Time is speeding up and „Cesta světem“ is changing as well. We are innovating it: shortening and linking it to our online blog. But don't worry, we still cherish traditions, thus maintaining the paper version as well.

The phenomenon of international volunteering still fascinates me. An idea born one hundred years ago during the reconstruction of a destructed village near Verdun, the concept of volunteering is still strong today, bringing together globally diverse people dedicating their free time to meaningful work. By volunteering you might even experience a new you, just as it happened to our volunteer, Aleksandra Krajewska, who came back not recognizing her old self. And I recommend you this feeling!

Therefore, I invite you to this world of international volunteering and I wish you inspirational reading!

MARTINA EKRTOVÁ, DIRECTRESS OF INEX-SDA

WORKCAMP BYL TAK SILNÝ ZÁŽITEK, ŽE SI NEPAMATUJI, KÝM JSEM BYLA PŘEDTÍM

O INEX-SDA jsem dříve slyšela od kamarádky, zapojit jsem se ale rozhodla až teď, když se neziskovka Lata pracující s rizikovou mládeží, kde jsem jako dobrovolník, spojila s INEXem a zprostředkovala nám tento workcamp ve Francii. Pro mě to byla naprosto ideální kombinace, už před letními prázdninami jsem hledala možnost, jak jet do Francie tak, aby to bylo současně finančně dostupné a smysluplné. Těšila jsem se, že si trochu vylepším francouzštinu a poznám další kout Francie. A také jsem byla zvědavá na dobrovolníky z Francie a Německa.

Realita překonala všechna moje očekávání. Bydleli jsme v kempu doslova 5 minut od pláže. Počasí bylo náladové a obzvlášť první dny dost chladné. To mě ale neodradilo a jako správná Polka, odchovaná studeným polským Baltem, jsem se hrnula do vody i tak. Následující dny se přidali další odvážlivci a já jsem se vždy trhala smíchy, když se opatrně krok po krůčku nořili do vody a přitom hlasitě naříkali.

Naše práce spočívala v čištění schodů, cestiček a odkopávání zarostlých cest u bývalého německého bunkru z 2. světové války. Pracovali jsme každý den v týdnu od devíti do půl třetí s přestávkami na jídlo. Pracovali s námi i senioři z místní organizace starající se o bunkr. Byli plní elánu, každý den nám přivezli občerstvení včetně kávy, croissantů a voňavých, ještě teplých čokoládových rolek. Do práce jsme šli ochotně a většinou jsme končili dříve a měli dost volného času na nevinné poflakování. Objevovali jsme neodklizené části bunkrů. Sem tam jsme našli německé nápisy jako „Rauchen verboten“. Prolézala jsem chodby, šplhala na schody a dokonce i na střeche. Cítila jsem se jako na opravdovém urbexu (urban exploration).

Nejvýraznější vzpomínky mám z poznávání se s jinými dobrovolníky. Nakonec bylo naše malé společenství různorodější, než jsem čekala – mezi Němci byl kluk původně ze Sýrie, mezi Francouzi zase z Pákistánu. Dozvěděla jsem se o off-roadingu, což je něco jako surfování autem po písečných dunách, o tom, jak vypadá tradiční syrská svatba nebo že Pákistán má úžasnou přírodu.

Večeře jsme si připravovali sami. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. První vařila, druhá myla nádobí. Nikdo nás ale moc nekontroloval, tak ke konci vařili jen dobrovolníci a nádobí umyl ten, kdo se slítoval. Naše česká skupina

se rozhodla už před odjezdem, že připravíme něco tradičně českého, tak jsme nakoupili kopr v octu na kulajdu. Když přišla chvíle na jídlo, všichni na nás koukali trochu s odstupem. „Vařená vejčička v polévce? No tak to jsem ještě nezažila.“ „To vypadá jako nějaký čarodějnický lektvar.“ Nakonec skoro všichni vylízali své misky :)

O víkendech jsme měli volno, tak jsme objevovali okolí. První sobotu jsme zajeli do Bolougne-sur-Mer. Odpoledne jsem strávila na nejvyšším bodě ve městě s krásným výhledem a s dvěma účastnicemi z Německa, se kterými jsem se bavila o politice, astrálních projekcích a posmrtném životě. Proč ne? :)

Za ty dva týdny se z naší malé skupiny stala skoro rodina. Poslední noc jsme všichni šli k moři, přestože mělo pršet, a seděli jsme v řadě nad pláží na kamenném prahu, smáli jsme se a hráli tichou poštu. Když byla řada na mně, řekla jsem citát z písničky, která mi hrála v hlavě celý den: „Help me, I've been thinking too much.“ „Oh, Alex, it must have been from you, it's so f... deep!“

Tento workcamp byl pro mě tak silný zážitek, že si nepamatuji, kým jsem byla předtím. Po odjezdu mnoho z nás napsalo ve skupině na Whatsappu „díky za krásné vzpomínky“ a sdíleli jsme všechny fotky a videa. Prožívali jsme to znovu, mnozí říkali, že se chtějí vrátit do té chvíle zachycené v čase a prostoru, kde práce byla jasně definovaná a po ukončení se už člověk nemusel ničím trápit. Chvilky blažené bezstarostnosti. Vyzkoušela jsem tolik nových věcí, měla jsem tu možnost začít zase od začátku, být opravdová a upřímná. Šla jsem do toho po hlavě a dostala jsem toho tolik, že jsem začala věřit, že ano, spolupráce a pochopení napříč kulturami a národy je možné. Chceme jen být slyšeni a chceme slyšet jiné. Chceme se smát a užívat si život, najít přátelství a udržet jej. A právě to jsem na tomto workcampu získala – přátele, se kterými si můžu popovídat o všem důležitém. Před workcempem jsem hodně bojovala s pocitem samoty a odcizení. Měla jsem dojem, že skoro ani nedokážu sdílet radost s jinými. Na tomhle workcampu jsem se rozhodla to překonat. Přestala jsem přemýšlet a začala jsem jednat. Mluvit a naslouchat. A svět se přede mnou otevřel.

ALEKSANDRA KRAJEWSKA

WORKCAMPY – KRÁTKODOBÉ PROJEKTY

Workcamp je skvělou příležitostí, jak přispět na dva až tři týdny k dobré věci, poznat nové přátele z celého světa a něčemu novému se naučit. Ať už v ČR nebo ve více než 70 zemích světa se můžete v mezinárodním týmu dobrovolníků podílet na obnově památek, ochraně přírody, komunitních projektech a mnoha dalších. Ve volném čase si pak užijete spoustu zábavy při poznávání okolí, hraní her nebo třeba vaření s ostatními.

TŘI MĚSÍCE V KOREJI

Pokud jste na tom stejně jako já, tak impuls k dobrovolnictví vám dává hlavně myšlenka cestování. Já jsem člověk, který by se rád podíval po celém světě, a proto když jsem objevil dobrovolnický projekt v Koreji, řekl jsem si „Proč ne?“. Chtěl jsem prostě jet pryč z Evropy a vidět něco nového. Nevěděl jsem ale, že s takovou myšlenkou budu mezi dalšími dobrovolníky jediný, protože všichni ostatní měli nějaký konkrétní, Koreje se týkající důvod.

“Nejsem už žádné malé děcko, ale stejně – jste v Koreji, cestujete z jedné strany na druhou, může se stát cokoli.”

Z tohoto důvodu jsem si o samotné zemi ani nevyhledával moc informací. Prostě jsem byl připraven na to, že přijmu vše, co mě potká. A potkalo mě toho hodně. Samotný projekt byl výborně organizován. Jak INEX-SDA tak LOVE Korea (místní organizace) jsou velcí profíci. Ze začátku jsem se toho trochu obával, a proto mě to také hodně potěšilo. Nejsem už žádné malé děcko, ale stejně – jste v Koreji, cestujete z jedné strany na druhou, může se stát cokoli. Je super pocit vědět, že za vámi stojí někdo, kdo vám chce pomoci. Což se také stalo, i když ne mně. Mé kanadské spolu-dobrovolnici Audrey se dva týdny před odjezdem povedlo zlomit si obě ruce. Je jasné, že já jsem jí pomáhal se zavazadly a tak, nicméně ta hlavní podpora přicházela jak od zastřešující organizace, tak od školy, kde jsme pracovali. Takže na tento projekt se jet opravdu bát nemusíte.

“Troufám si říct, že po tři měsíce jsem byl opravdovým učitelem.”

Učit angličtinu korejské pubertáky nebyla žádná sranda, ale troufám si tvrdit, že jsme obstáli na jedničku. Já si chtěl vyzkoušet opravdové učení, protože mám v hlavě myšlenku věnovat se tomu i nadále, cestovat ze země do země a učit angličtinu (začal jsem v Thajsku, kde teď pobývám). Proč si myslím, že jsme obstáli? Po čtrnácti dnech dokonce učitel angličtiny přestal chodit do hodin, protože měl pocit, že to v pohodě zvládneme. A my to zvládli. Vyzkoušeli jsme si naprosto všechno. Od plánování hodin, přes samotnou výuku, zvládání studentů až po vytváření hodnocení. Z této stránky to byla výborná zkušenost. Troufám si říct, že po tři měsíce jsem byl opravdovým učitelem.

A jak to tedy bylo s cestováním? První víkend se v Soulu potkáte se všemi dobrovolníky a od organizace získáte základní nutné informace. Byla to výborná parta lidí a fakt jsme se skamarádili, v kontaktu jsme zůstali i nadále. Téměř každý víkend jsme sedli na autobus a společně někam jeli. Mezi námi zahraničními dobrovolníky byli i tři místní, kteří se mezi nás rychle zapojili, cestovali s námi a usnadňovali tak komunikaci s okolím (není tam zas tak moc anglicky mluvících Korejců). Ty tři měsíce jsem využil naplno. Byl jsem na severu, na jihu, západě i východě Koreje. Byl jsem na nejjižnějším ostrově Jeju stejně jako na hranici se Severní Koreou. Na východním pobřeží jsem jedl fantastické kraby a o týden později jsem fotil západ slunce na pobřeží západním. Viděl jsem toho moc, zažil jsem toho ještě víc a budu si to pamatovat po celý zbytek života.

Takže něco málo závěrem... Všichni s INEXem do Koreje!

JAN CHARVÁT

STŘEDNĚ A DLOUHODOBÉ PROJEKTY

Přemýšlíte, jak vyrazit do zahraničí na delší dobu, jak poznat hlouběji místní kulturu a jak se intenzivněji zapojit jako dobrovolník/ice? Tohle všechno a mnohem víc vám nabízí dlouhodobé dobrovolnické projekty trvající 1–12 měsíců. Napříč světem můžete podpořit ekologické zemědělství v Nepálu, chránit přírodní parky v Anglii nebo třeba připravovat volnočasové aktivity pro děti v Ugandě. Záleží jen na vás!

THROUGH THE SEASONS: EVS IN PRAGUE

I sometimes believe that the acronym EVS is incorrect, or at least insufficient. Indeed, EVS – European Voluntary Service – incorporates only three aspects, important ones mind you, yet it leaves behind everything else that happens quietly in the background in the life of a volunteer.

“No one will tell you about the homesickness; no one will tell you about the occasional loneliness, nor will they tell you that feeling at home in a country that is geographically and culturally distant from yours is a struggle in itself, and that culture shock can be real.”

EVS is a project dedicated to European youth to gain working knowledge in regards to their field of interest; it is about absorbing foreign culture, about testing your limits, facing challenges and ultimately returning home with a suitcase full of memories and experiences. The European Union supports you all the way through by providing you with trainings, housing, transportation, insurance and pocket money, and even though one might believe that that is sufficient for an experience abroad, fundamentally there is something missing. All of the information you receive prior to embarking on such an adventure cannot and does not prepare you for the months ahead (as many as they may be). EVS is more than just volunteering. It is a constant learning process, a rollercoaster, if you will, of novelties and challenges. No one will tell you about the homesickness; no one will tell you about the occasional loneliness, nor will they tell you that feeling at home in a country that is geographically and culturally distant from yours is a struggle in itself, and that culture shock can be real. Yet, just as much as all of this sounds like a pessimistic foreboding, it also acts as a crucial building block to one's personal and emotional growth. That is what is missing in the acronym EVS: the maturity factor.

You never expect to grow, until you do. I have always considered myself a 'Daughter of Europe'; born in Switzerland from a Dutch mother and Italian father and having studied in international schools all my life (in Italy, Holland and Greece), I never perceived differences among my fellow European peers. A country is merely a country because of the geopolitical borders

and cultural customs, yet all in all I always felt that a deeper, unperceivable bond connected us all and that therefore, no matter where in Europe you are, you will always feel at home. A possibly utopian ideal, I cannot deny that after years of living abroad in other countries, for the first time in my life, my experience in the Czech Republic did not confirm my belief. I first arrived in a snow covered Prague, and just as flaky as the atmosphere was, so was my apparent self. It was only with the arrival of Spring, that my thoughts and lessons started to flower, and I can now comfortably see that in this golden water-coloured Prague, the old leaves of my former self are falling off too. Ripe autumn, with its crisp air, has carried along a new sense of myself and belonging. Indeed it is in these last bittersweet months that are left, that I am starting to make sense of all that has been, of all that is and of all that will be.

“EVS is a winning project, with its successes and falls; it is a challenge.”

The leaves, like layers, will keep falling off, and flowering questions will persist, yet I believe that beyond the work experience gained and the cultural lessons learned, at the end of my exciting and complicated EVS experience next February, I will depart with a suitcase full with even more clothes, more memories and with a stronger understanding of my position in this world and of my ground core beliefs. EVS is a winning project, with its successes and falls; it is a challenge; it is a bet the European Union makes on its youth; and finally it is among the most rewarding and constructive experience we are given the chance to take part in.

ROSEMARIE DI BLASIO

Text v plném rozsahu najdete na blogu

**EVROPSKÁ
DOBROVOLNÁ
SLUŽBA (EVS)**

Chcete získat praktické zkušenosti jako dobrovolník/ice v zahraniční neziskové nebo státní organizaci? Poznat novou zemi, její kulturu a zlepšit si jazykové schopnosti? Pak je pro vás Evropská dobrovolná služba ideální možností. Můžete se 2–12 měsíců podílet na široké škále témat. To vše je navíc finančně zajištěno z programu EU Mládež v akci – Erasmus+.

TAK JO, VÝZVA PŘIJATA. LETOS POVEDU WORKCAMP!

Ačkoliv jsem školení pro vedoucí workcampů absolvovala už před dvěma lety, k samotnému vedení jsem tehdy hned nesebrala odvahu a pak jsem vlastně zapoměla, že bych se tím campleaderem, či „campleaderkou“ mohla ještě někdy stát. Nakonec ale vše dopadlo jinak a já v červnu najednou stála před otázkou: Tak který český workcamp vlastně chceš vést?

Workcamp, který se v polovině července nakonec stal „tím mým“, se jmenoval Fight Social Exclusion. Patří k tradičním workcampům INEX-SDA a už řadu let se koná ve spolupráci s organizací Člověk v tísni v sociálně vyloučených lokalitách Ústí nad Labem v místních částech Předlice a Mojžíř. Naším úkolem byly aktivity s místními dětmi a mládeží, a to převážně romského původu.

Téma sociální inkluze mě hodně zajímalo a lákalo, ale cítila jsem z něj i dost velký respekt. Neměla jsem s ním takřka žádné zkušenosti, stejně tak s vedením workcampu. „Jak to vlastně celé zvládnou?“ říkala jsem si. Nakonec se mé obavy nenaplnily, v čemž mi rozhodně moc pomohla má skvělá spoluvedoucí. Se Zuzkou jsme se setkaly až den před workcampem, ale brzy bylo jasné, že si budeme rozumět. Naše povahy se hezky doplňovaly – ona byla ta spontánnější a kreativnější, prostě bavič, zatímco já byla ta starší, zodpovědnější a klidnější. No co, nějak se to rozdělit muselo.

Na workcamp přijelo osm dobrovolnic (ano, samé ženy) a dvě z nich s sebou měly své děti (šlo o tzv. children-friendly workcamp). O zábavu se nám tedy starali dva milí chlápci – devítiletý z Portugalska a teprve tříletý z Tchaj-wanu. Právě nejmladší Tang nás po celé dva týdny uváděl v úžas svou skvělou angličtinou, kterou jsme od takového chlapečka opravdu nečekali.

Workcamp se rozběhl hezky. Postupně jsme se seznamovali s místními dětmi, které byly na dobrovolnice velmi zvědavé; už od loňska se těšily zase na léto na další workcamp. Místní partnerka pro nás společně s klienty Člověka v tísni připravila procházku Předlicemi – čtvrtí, kde jsme bydleli a pracovali a která patří k těm nejvíce sociálně vyloučeným. Vidět takové místo byl pro mnohé z nás vcelku šok.

Naše práce na workcampu byla poměrně rozmanitá. Hned prvním zadáním bylo představit svou zemi a její gastronomii. Na zahradě jsme tedy připravili stanoviště s prezentacemi zemí. Dobrovolnice se s místními dětmi snažily domluvit rukama nohama a my se Zuzkou pobíhaly kolem a pomáhaly s překladem. Uf, bylo

to náročné, ale podařilo se. I další dny bylo co dělat – hráli jsme s dětmi venku hry, uspořádali dva dětské dny, šli se koupat k nedalekému jezeru (výlet z velké části propršel, ale o to více zábavy jsme si užili), pekli buřty, tančili, zpívali, vytvořili originální sedátka ze starých pneumatik, seznámili místní děti i dobrovolníky s metodami Fotbalu pro rozvoj, upravili fotbalové hřiště, natřeli branky a dokonce došlo i na „street art“ – vytvořili jsme šablony, kterými jsme pak spolu posprejovali určená místa. Nebylo toho málo. A potvrdilo se, že jazyková bariéra vlastně není tak důležitá. Každá dobrovolnice našla nějaký způsob jak se s dětmi domluvit, mnohdy neverbálně. Děti byly velmi kontaktní a s jazykem si hlavu nelámaly. O dobré vztahy tu nebyla nouze. Děti se zamilovávaly do dobrovolnic, fotila se selfička...

„We are flexible“

Ne vždy se vše obešlo bez problémů. Plány aktivit se často měnily, organizace někdy vázla, místní občas nespocovali tak, jak jsme si představovali, věci se děly jinak, než jaký byl plán. Zažili jsme i krizové chvíle – např. když jsme po nočním návratu z města nemohli odemknout náš dům. O problémech jsme ale diskutovali a taky jsme se pokusili spasit se legrací. Se Zuzkou jsme jako nové heslo workcampu navrhly: „We are flexible“, což myslím nám všem hodně pomohlo přežít náročnější chvíle a utužit kolektiv. ;-)

Jaké to tedy bylo, být tím campleaderem? Náročné, to uznávám, ale bylo to skvělé. Bylo to vlastně mnohem lepší, než jsem si vůbec dokázala představit. Vedení workcampu pro mě bezpochyby patřilo k „top“ zážitkům tohoto roku. Tolik nových zkušeností, tolik příležitostí něco se naučit, komunikovat, poznávat sebe, poznávat svou zemi, poznávat lidi z jiných zemí... Moře zážitků, které mě posunuly dál, než jsem čekala. Je to pecka.

MARTINA RENKOVÁ

**VEDOUcí
WORKCAMPU
V ČR**

Myslíte si, že jste pro roli inspirativního lídra příliš mladí, nezkušení a „že nemáte autoritu“? Nebo cítíte, že jste pro tuto roli zrozeni? Vedení workcampů vám dodá sebevědomí i pocit, že je stále na čem pracovat. Na školeních pro budoucí campleadery/ky vás naučíme, jak předcházet konfliktům, jak pracovat s lidskou i kulturní rozmanitostí, jak v neznámém prostředí plnit očekávání naše i ostatních a mnoho dalšího.

NA PROJEKT DO ALTY V PRAŽSKÝCH HOLEŠOVICÍCH

CO JE PRO TEBE STUDIO ALTA A VÁŠ „SPOLEK“?

Studio ALTA je multikulturní centrum a tvůrčí hub se zaměřením na současný tanec. Ve čtyřech industriálních halách v pražských Holešovicích o ploše téměř 1 800 m² se nachází divadlo, dvě zkušebny pro umělecký výzkum a tvořivé workshopy, ateliéry i sdílené kanceláře. Neformální kavárna – Obývák – se stala místem konání diskuzí a mezioborových a komunitních setkání pro všechny generace. V uměleckém programu Studia ALTA dominují odvážná, inovativní díla, jejichž cílem je inspirovat k angažovanosti, kreativitě, sdílení a konstruktivnímu dialogu s jinakostí, která je základem otevřené a zdravé společnosti.

JAK POPRVÉ VZNIKLA MYŠLENKA, ŽE BYSTE U VÁS MOHLI USPOŘÁDAT WORKCAMP?

Již delší dobu se téma dobrovolnictví mezi námi objevovalo. Více jsem se tímto směrem napřela po absolvování workshopu s leadry EVS, který se konal ve Veroně v rámci projektu Trans European Halles, jehož jsme součástí. Jasný plán ale vznikl až po několika osobních konzultacích se slečnou, která je součástí INEXu.

JAK SES CÍTLA PO ABSOLVOVÁNÍ ŠKOLENÍ „ZREALIZUJ WORKCAMP VE SVÉM MĚSTĚ“?

Školení probíhalo ve velmi přátelské a otevřené atmosféře. Odcházela jsem vybavena jasnými informacemi a jistotou, že kdykoliv bude třeba, mohu se pro další případnou konzultaci a podporu obrátit na koordinátorku českých workcampů.

CO NÁSLEDOVALO PO NĚM DO CHVÍLE, NEŽ ZAČAL WORKCAMP?

Čekala nás přiměřená troška administrativní činnosti – smlouva, výzva s vytvořením vhodného a zajímavého pracovního rámce pro dobrovolníky, hledání vhodného zdroje financování. S týmem jsme promýšleli, co je reálné v rámci revitalizace ALTY s dobrovolnickou skupinkou zvládnout, jak se o ní nejlépe postarat a jak jí alespoň trochu to, jak ALTA funguje, přiblížit.

JAKÁ JSTE MĚLI V ALTĚ OČEKÁVÁNÍ OHLEDNĚ WORKCAMPU? BÁLI JSTE SE NĚČEHO?

Jsmo zvyklí si tento „workcamp“ dělat pravidelně o prázdninách sami pro sebe, těšili jsme se, že přijedou mladí lidé z různých zemí, že nám vypomohou a možná dostanou i něco nazpět. Strach – ne. Věděli jsme, že bude důležité mít připraven vhodný arsenál činností. Byly práce, které jsme za každou cenu chtěli dokončit. A byly takové, u kterých by nevedlo je nerealizovat.

A JAK TO DOPADLO?

Díky dobrovolníkům jsme v létě – což je pro divadlo běžně obdobím zimního spánku – v ALTĚ zažili velmi výjimečnou událost. Co bylo třeba, jsme stihli. Atmosféru, kterou zahraniční skupinka vytvářela, se dá popsat jako „klidná síla“. Sršelo z nich nadšení, koncentrace na práci a vzájemná pospolitost. Loučení bylo pro všechny, myslím, celkem emotivní. Byla pro mě zvláštní představa, že tito lidé, kteří v ALTĚ opravdu nechali kus sebe, odjedou s tím, že se již možná nikdy neuvídíme. Každý z nich ví, že pokud se objeví v Praze, bude se muset v ALTĚ alespoň na moment ukázat :o)

JAKÁ VZPOMÍNKA NA WORKCAMP TI I TEĎ PO ČASE VYKOUZLÍ ÚSMĚV NA RTECH?

Každý pracovní den jsme zahajovali ranním warm-upem, tedy rozvíčkou. Vzhledem k tomu, že se nás mnoho z týmu ALTY aktivně věnuje tanci a divadlu, známe takových zahřívacích cvičení a her mnoho. Pokaždé, když jsem přišla ráno vést warm-up a ocitla se v opuštěné kavárně, říkala jsem si sama pro sebe: „Dnes určitě nepřijdou, proč by to dělali?!“ Ale vždy se mezi dveřmi přesně na čas objevila skupinka pracantů připravených na další výzvy nového dne :o)

PŮJDETE DO TOHO ZNOVU?

Ano, jistě. Ale vzhledem k tomu, že ALTA disponuje také klasickým kempem u Sázkavy, který máme v plánu dávat do kupy a pomalu ho tvarovat ve jméno našich vizí, je dost možné, že se s dobrovolníky příští léto setkáme mimo Prahu, v divočině.

CO BYS DOPORUČILA ORGANIZACÍM, KTERÉ UVAŽUJÍ O TOM, ŽE USPOŘÁDAJÍ VLASTNÍ WORKCAMP?

Je jistě dobré vhodně zvážit celou situaci a vlastní schopnosti, napřít sílu do realizace workcampu a poté jít prostě do toho – podpora od týmu INEXu je velká. Nikdo mě nenechal tápat v nevědomosti, pokud mi něco nebylo jasné, nikdy jsem neměla šanci se cítit bezradně – takže komunikovat – což konec konců je velkým tématem celého projektu a společnosti vůbec.

KATEŘINA SZYMANSKI

Rozhovor připravila Eva Macková

ZREALIZUJ WORKCAMP VE SVÉM MĚSTĚ

Máte hlavu plnou nápadů, co všechno by se dalo ve vašem okolí zlepšit, ať už jde o obnovu památek, ochranu přírody, oživení vaší komunity nebo péči o druhé? Pozvěte k sobě skupinu dobrovolníků ze zahraničí i z ČR a zrealizujte workcamp ve svém městě! Krok za krokem vás provedeme vším, co je k organizaci dobrého workcampu potřeba.

HENDIKEP NENÍ STOPKOU K DOBROVOLNICTVÍ

JITKO, NA JAKÝ PROJEKT JSI LETOS VYJELA A CO BYLO JEHO NÁPLNÍ?

Vyrazila jsem na workcamp do Hlásnice, která se nachází nedaleko Olomouce. Náplní projektu bylo zušlechťovat a zkrášlovat okolí. Takže jsme pleli, brousili, natírali, kopali, vařili typická jídla pro danou zemi, připravovali dětský den, vyrazili na Praděd a spoustu dalších aktivit.

TO ALE NEBYLA TVOJE PRVNÍ MEZINÁRODNÍ DOBROVOLNICKÁ ZKUŠENOST, CO TĚ K DOBROVOLNICTVÍ PŮVODNĚ PŘIVEDLO?

Baví mě cestovat a poznávat nové lidi a kultury. A ano, první zkušenost to nebyla. Úplně původně jsem asi před šesti lety zaznamenala nabídku od INEXu na workcamp. Tehdy se nám ale nepodařilo nic kloudného objevit. Zato jsme našli nabídku na týdenní mezinárodní workshop ve Vídni. Na to pak navázala osmiměsíční Evropská dobrovolná služba, taktéž ve Vídni, a ještě pár dalších workshopů. Letos jsem psala článek o jedné dobrovolnici, která byla v Holandsku. Přitom jsem oprášila své staré touhy a nápady a konečně vyrazila na vysněný workcamp i já. Příští rok už třeba vyjde i zahraničí.

VZPOMÍNÁŠ SI NA NĚJAKÝ ZVLÁŠTĚ SILNÝ OKAMŽIK, KTERÝ SE BĚHEM NĚKTERÉHO Z PROJEKTŮ STAL?

Bylo jich pár. Ale asi nejsilnější zážitek byly povodně kolem Innsbrucku. Byli jsme tam na jednom školení, které je v rámci EVS povinné (a užitečné) a nechtěně si ho protáhli o den. Protože několik dní intenzivně přšelo a vlakem a autem je možné se do a z Innsbrucku dostat jen jednou cestou, která ale byla pod vodou. Nebylo jasné, kdy a jak se do Vídně vrátíme. Nakonec se nám podařilo nastoupit do vlaku, který jel do Mnichova, ten den asi první a poslední, všude byl pěkný chaos. Chvilu to vypadalo, že pojedeme spíš do Itálie.

SETKALA SES S NĚJAKÝMI TĚŽKOSTMI?

Začátek mojí EVS byl zvláštní. Asi měsíc mi nic nevycházelo. Mentor neměl zrovna čas a skoro všechno, co jsem potřebovala zařídit, se z nějakého důvodu nedařilo. A když už to náhodou vypadalo, že to klaplo, např. kurz němčiny, ozvali se druhý den, že se stala chyba a že mi sice něco slíbili, ale bohužel to nepůjde. Ale naštěstí se to časem zlomilo. Nebo nekonečné dohadování o základních podmínkách s jednou z mých šéfových (měla jsem dvě) bylo nepříjemné a v podstatě probíhalo, s občasnými přestávkami, během celého mého pobytu. Protože s tím projektem (a šéfovou) byly problémy už přede mnou, dohodli jsme se pak s koordinující organizací, že už se onen projekt znovu otevírat nebude. A tak už nikdo další nemusel absolvovat nekonečné debaty.

JAK REAGOVALA SKUPINA DOBROVOLNÍKŮ NA TO, ŽE JSI NA VOZÍKU?

Na workcampu byli fajn, tak to nějak vzali automaticky a celkem v pohodě. Akorát si vzpomínám na jednoho účastníka z Koreje, občas býval až příliš nápomocný. Ale to je spíš odlišnou kulturou. Na EVS či workshopech to byla větší skupina, někdo je víc v pohodě a někdo míň.

NA CO BY SE MĚLI ORGANIZÁTOŘI WORKCAMPŮ ZAMĚŘIT, ABY SE JEJICH PROJEKTU MOHL ÚČASTNIT I DOBROVOLNÍK NA VOZÍKU?

Skoro každý má trochu jiné nároky a požadavky. Takže ideální řešení je hned ze začátku zvážit, jestli je to v daných podmínkách pro potenciálního účastníka na vozíku vůbec zvládnutelné, případně jaké úpravy je třeba udělat. A jestli pro něj dokážu vymyslet i nějakou smysluplnou práci. A hned následně probrat s účastníkem, co potřebuje, zvládá nebo nezvládá.

V ČEM PRO SEBE VIDÍŠ NEJVĚTŠÍ PŘÍNOS ÚČASTI NA TĚCHTO PROJEKTECH?

Třeba to, že ačkoli jsou účastníci z různě rozvinutých zemí, tak lidi jsou všude stejní. Člověk potká spoustu lidí a s několika z nich se vídá třeba i dál. Je fajn jet potom do jiné země a poznávat ji díky domorodcům. Já takhle jela za svou kamarádkou Řekyní do Norska, když tam studovala. Vždycky jsem chtěla do Norska jet (v Řecku je na mě moc vedro) a takhle má člověk třeba zadarmo bydlení. Ta moje kamarádka je natolik zručná, že si sehnala náradí a dříví a vyrobila mi nájezd do koupelny, kde byl schod.

MÁŠ NĚJAKÉ DOBROVOLNICKÉ PLÁNY DO BUDOUCNA?

Zrovna jsem si onehdá říkala, že ke své práci, která je hodně o papírování, hodnocení a psaní projektů, takže spíš teoretická (ale mám ji ráda), si potřebuju přibrat i něco s hmatatelnějšími výsledky. Tak teď třeba pomáhám SKVěčku (Sportovní klub vozíčkářů) na prezentačních akcích. Komunikace face to face s obyčejnými lidmi je příjemná. Ačkoli jsem zatím absolvovala jednu akci. Pak jsem si zlomila nohu, takže jsem další prozatím neabsolvovala, ale po Vánocích se do toho zas pustím.

JITKA BŮRIANOVÁ

Rozhovor připravila Jana Koňasová

**DOBROVOLNICTVÍ
PRO VŠECHNY**

Věříme, že šanci vyjet na dobrovolnický projekt by měl mít každý. V rámci programu Dobrovolnictví pro všechny poskytujeme individuální podporu pro všechny, kteří potřebují více podpory - s výběrem projektu, organizací a přípravou. V roce 2017 se workcampů v zahraničí zúčastnilo 16 dobrovolníků s postižením nebo sociálním znevýhodněním a další 7 se zapojili v České republice.

WARNING: LIFE CHANGING EXPERIENCE!

Na stránkách INEXu je GLEN popsán jako roční program globálního vzdělávání, který kombinuje přípravné semináře, stáž a realizaci vlastní vzdělávací aktivity zpět doma. Znělo mi to neškodně. Navíc jsem kolem sebe měla kamarády, kteří GLENem prošli. Na základě jejich vyprávění a vedena touhou konečně se dostat za hranice Evropy, jsem několik sezón kontrolovala nabídku stáží. Až konečně v roce 2016 nastala správná konstelace. Přihlásila jsem se na stáž v gruzínském národním parku Tušeti. Prošla jsem výběrovým řízením a dostala se do programu. Ovšem nikdo mě nevaroval, že po absolvování cyklu mohu skončit jako jiná bytost!

STEP 1: SEMINÁŘE

Mnozí, kdo o GLENU přemýšlí, očima proletí popis programu, pokývají hlavou nad semináři a oči se rozsvítí až u výběru stáží. Není tedy divu, většina účastníků na přípravný seminář přijíždí s vizí získat balíček praktických cestovatelských informací. Ach ta sladká nevědomost. Pamatuji si, jak jsme se plni očekávání a nadšení sešli s ostatními účastníky před prvním seminářem na nádraží v Berlíně. „Kam jedeš? Už jsi potkal svého tandemu/svou tandemku?“ Po příjezdu pozvolný rozjezd. Kafičko, „small talks“, mraky tváří a každá z nich má jméno...jen si pamatovat které. Představení týmu a programu na celý týden. Vidím dobře? Na programu stojí dopolední blok „power structures“ a hned druhý den „critical whiteness“, na pátek se chystá „open space“...hledám ve slovníku. Žádná definice, český ekvivalent se také nepoužívá.

Podělím se o nejsilnější moment. Přednáška Arethy Apithy o neokolonialismu. Přímá konfrontace s odkazem našich předků. Nás Čechů se to přece netýká. My jsme nikoho nekolonizovali. Nebo?...Už jen tím, že jsme se narodili v Evropě a máme bílou barvu pleti, disponujeme mnohými privilegii. Aretha nás konfrontovala otázkou, proč chceme jet na stáž do země Globálního jihu. Ať už je naše odpověď jakákoliv, vždy se podílíme na současném nastavení globálních mocenských struktur. Tak jako v minulosti, my ze Severu jedeme na Jih. Zažívala jsem během seminářů chvíli, kdy se to ve mně vařilo. Mozek se bouřil proti revoluční informaci a nechtěl ji přijmout, protože mění dosavadní pohled na svět. Boří pevné základy a vyžaduje změnu myšlení. Naštěstí kdesi hluboko uvnitř zaklíčilo semínko poznání, které chtělo vyrůst do jiného hlubšího porozumění světu.

STEP 2: TANDEM

Cyklus GLENU se prochází ve dvou (tandem) nebo ve třech (trinom). Má to mnoho potenciálu. Jednak jsou to dvojice či trojice namixované z východní a západní Evropy. A jednak je i na stáži někdo, s kým sdílet zážitky, zatímco blízci jsou až na druhé straně drátu. Tři intenzivní měsíce v novém prostředí plném nových impulsů s člověkem, kterého jste viděli jen dva týdny, mohou být krušné. Já jsem měla štěstí. V mém případě to byl vizionářský „tandem matching“. Vzájemnou sehnatost s Judith jsme vyzkoušely při přípravě večírku na závěr prvního semináře. Už způsob, jak jsme se k tomu dostaly, o naší dvojici něco vypovídá. Na výzvu, kdo by se chtěl role zhostit, následovaly dvě minuty ticha. Když už mi to přišlo neúnosné, zvedla jsem ruku. Judith udělala to samé v tu samou chvíli. A mohu skromně dodat, že se večírek stal legendárním.

STEP 3: STÁŽ

Osobnost (to jako já) nahlodána novými myšlenkami a konfrontována otázkami, na které neuměla odpovědět, odjela na stáž. S ní jela její tandemka Judith. Společně se sešly v 5 hodin ráno v Tbilisi na letišti a shodou náhod o hodinu později koštovaly první chachu (čti čaču) a gruzínské pokrmy. Nový známý jednal dle mravů místní pohostinnosti, která občas jde za hranice evropské potřeby svobody. Dvě mladé evropské ženy to vyřešily úprkem do Tušeti. Dle místních nejvíce odlehlá oblast Gruzie s vlastními tradicemi a etnicky odlišnou populací Tušů. Jak pobyt v Gruzii začal, tak také pokračoval. Pohostinnost a přátelskost kolegů a nových přátel byla nezměrná. Množství vypitého vína také. Krása krajiny nesmírná a času stráveného v přírodě moře. Tři měsíce stačily na to poznat lákadla i nedostatky zdejšího života. Dvě mladé evropské ženy odjížděly se slzami, plné dojmů, v něčem zlomené, v mnohém obohacené. S pocitem, že zažily něco, co se již nebude opakovat. Opouštějí místo, kde mohly být na chvíli novými bytostmi.

KRISTÝNA SOSNOVCOVÁ

GLEN
GLOBAL EDUCATION
NETWORK OF YOUNG
EUROPEANS

Zajímají vás globální témata a souvislosti? Chcete se naučit kriticky přemýšlet o světě a své vlastní roli v něm? Rádi byste se angažovali v budování spravedlivé a udržitelné společnosti? Pak je tu pro vás GLEN! Jeho jedinečnost spočívá v kombinaci 3 vzdělávacích seminářů, tříměsíční stáže v zahraniční neziskové organizaci a praxi při realizaci vlastního projektu po návratu do ČR. Účast v programu je podpořena stipendiem.

CESTA PLNÁ „AHA“ MOMENTŮ A OTÁZEK

V dubnu 2016 jsme se vydali na odvážnou cestu plnou „AHA“ momentů a otázek, zodpovězených i těch, které byly tak komplexní a složité, že zatím zůstaly bez odpovědi. Tou cestou byl GELP, projekt, který jsme si vysnili během úvah nad budoucností programu GLEN.

Jak mluvit o globální solidaritě a rovném partnerství mezi organizacemi, když všechny metody a přístupy, které využíváme, vychází jen z evropského kontextu? Můžeme navazovat globální partnerství založená na rovnosti, když žijeme ve světě plném nerovností? V diskuzích nad těmito i dalšími otázkami jsme si mnohokrát lámali hlavu. Příležitost věnovat se jim do hloubky (a hlavně je zažít na vlastní kůži) jsme dostali díky projektu, který si kladl za cíl prozkoumat, jak takové rovnocenné globální partnerství může fungovat – a jestli vůbec. Rozhodli jsme se to prozkoumat prostřednictvím čtyř studijních cest do čtyř různých kontextů: Beninu, České republiky, Jihoafrické republiky a Francie.

BENIN – JAK PŘEKONAT SLOŽITÉ HISTORICKÉ VZTAHY MEZI AFRIKOU A EVROPOU?

Hned na první studijní cestě jsme na vlastní kůži pocítili, jak tíživá je historie a jak zásadně ovlivňuje mocenské vztahy do dnešních dní. Troufám si tvrdit, že jedním z nejsilnějších momentů pro celou skupinu byl den strávený v městě Ouidah, které bylo místem, odkud evropské lodě po tisících odvážely zotročené místní obyvatele za oceán a kde nad mořem jako upomínka dodnes stojí několik metrů vysoká Gate of No Return – Brána, ze které není návratu.

> Je možné budovat rovná partnerství mezi evropskými a africkými organizacemi, když nikdy nedošlo k omluvě a smíření?

ČESKÁ REPUBLIKA – JAK PRACOVAT S GLOBÁLNÍMI TÉMATY TAK, ABYCHOM SE VYHNULI REPRODUKCI STEREOTYPŮ?

Ať už se zabýváme globálními souvislostmi či jejich lokálními dopady, často mluvíme o komunitách a jejich členech. Na vycházku chladnou podzimní večerní Prahou nás vyvedl pan Václav, který již několik let žije na ulici a pracuje jako průvodce v organizaci Pragulic. Přehlížení, stereotypizace a stigmatizace osob žijících bez stálého přístřeší je aktuální v různorodých místních realitách všech účastníků.

> Je možné překonat dělení na my a oni – ti druzí/ jiní, aniž bychom nepropadli slepotě ke strukturálním nerovnostem?

JAR – JAK PŮSOBIT JAKO VZDĚLAVATELÉ V KOMPLEXNÍCH SOCIÁLNÍCH KONTEXTECH?

Kapské město jako živý příklad toho, jak krátkých může být 20 let pro uzdravení hlubokých ran, které po sobě

zanechal apartheid – státní politika rasismu, segregace a diskriminace. Sejít se v jedné místnosti a otevřeně mluvit o mnoha vrstvách identit a příběhů, které se skrývají za „maskami“, do kterých jsme se narodili.

> Liší se opravdu tak moc realita Kapského města a ta naše?

FRANCIE – MY A MIGRACE

Marseille jako zarámování diskuzí o identitě a o tom, jak jsou naše identity s migrací spojené. Ať už skrz zkušenost prarodičů, rodičů, našich partnerů anebo nás samotných. Přesto každý z těchto příběhů je jiný.

> Odkud pocházíš? Táhle za kopcem. Ne, odkud opravdu pocházíš?

To je esence toho, co jsme spolu ve dvou letech prožili. Bylo to hezké, ale – jak dál? Setkávání je pro spolupráci nevládek, sídlících na dvou různých kontinentech, poměrně náročným úkolem. Přemýšleli jsme proto, jak zůstat v kontaktu i na dálku. A tak se zrodil nápad na tvorbu webinářů, které budou sloužit jako platforma pro komunikaci mezi námi, kdo jsme součástí GELPu, ale také jako brána, skrze kterou mohou do našich diskuzí nahlédnout i lidé zvenku.

A co jsme se za ty dva roky na společné cestě naučili? Především jsme měli nenahraditelnou možnost poznat se jako lidé, a to v rámci společně stráveného času. Čím více času jsme spolu trávili, tím více jsme se poznávali a nacházeli vzájemnou důvěru. Tato důvěra pak přispěla k tomu, že i pracovní atmosféra začala nabývat větší hloubky a prostor, který jsme sdíleli, se stal místem, kde mnozí z nás s otevřeností vyprávěli radostné, ale i bolestné životní i profesní příběhy, spojené například s vlastní zkušeností s diskriminací či komplexností hledání a přijímání vlastních identit.

Tyto prožitky jsou jen těžko přenositelné a my, kdo jsme dostali příležitost se těchto setkání zúčastnit, si toho velmi vážíme. To, co jsme se naučili, vám jistě, i když nepřímo, předáme na různých seminářích, workshopech a dalších INEXích akcích.

VERONIKA UHLÍŘOVÁ

GELP

GLOBAL EDUCATION
LEARNING PLATFORM

Projekt GELP se zaměřoval na výměnu praxe, metodologií a konceptů učení k angažovanému globálnímu občanství. Byl realizovaný od 4/2016 do 12/2017 konsorciem organizací z Beninu (CREDI-ONG), ČR (INEX-SDA), Francie (Asso Geco), Irska (Development Perspectives), JAR (University of Cape Town), Německa (ASA Programm) a Slovinska (Zavod Voluntariat) a byl finančně podpořen programem Erasmus+ a ASA Programm.

AMBASADOREM FOTBALU PRO ROZVOJ

O tom, že existuje Fotbal pro rozvoj jsem už věděl dávno předtím, než jsem se rozhodl do projektu osobně zapojit. V obrazu jsem byl proto, že jsem již dříve jezdil dobrovolničit pod taktovkou INEXu a pamatuji si, jak sem v minulosti dvakrát uvažoval o své participaci v roli ambasadora, ale v obou případech ve mě převážila ta pohodlnější polovička. Člověk přece musí chodit do školy, do práce a odjet jen tak na měsíc a půl pryč přece není tak jednoduché. Ale opak je pravdou – je to tak jednoduché. Tento rok jsem se bez většího rozmyšlení přihlásil a musím přiznat, že to bylo jedno z nejlepších rozhodnutí, které jsem za posledních pár let udělal.

A tak stalo se, že jsem jednoho krásného dne nasedl na vlak směr Olomoucko a vydal jsem se vstříc do neznáma. Do Hlásnice jsem dorazil během pozdního odpoledne, kde proběhl seznamovací večírek nejen s Keňany z partnerské organizace Mathare Youth Sports Association (MYSA), ale i s ostatními dobrovolníky z dalších zemí světa (Kambodža, Itálie) včetně České republiky. Už druhý den ráno jsme byli na hřišti, kde jsme se seznamovali s metodikou a konceptem F3 fotbalu, založeným na fair play, který Fotbal pro rozvoj používá. Během našeho přípravného pobytu v Hlásnici jsme se naučili vše, co jsme později během dalšího měsíce potřebovali vědět a umět. Jednalo se o samotné přípravy všeho potřebného - metodické práce s dětmi a lidmi všech skupin, vzdělávací fotbalové drilly a koncept samotného projektu FPR a keňské organizace MYSA, která sdružuje více než 30 000 dětí a mladých lidí z vyloučených lokalit v Nairobi. A pak už nás čekal poslední den před startem kampaně, kde jsme si měli své nově nabyté dovednosti vyzkoušet poprvé “na ostro”. Děti byly skvělé a bylo vidět, že si náš program a práci velmi užívají. A my jsme si to užívali úplně stejně. Bylo to také pro neutuchající energii keňských kolegů, kteří svým elánem na rozdávání nabíjeli všechny a vše okolo - nejen nás a děti, ale později večer i rodiče a přísedící zvědavé tváře kolem ohně. Zpívalo se, tančilo se a slovy místních usedlíků to byla nejlepší veselice, jakou v Hlásnici zažili. Dokonce v některých případech během loučení ukápala i nejedna slza. Že prý musíme příští rok “přijet zas”.

A pak už nastala samotná měsíční putovní tour - kampaň Fotbalu pro rozvoj po regionech České republiky. V průběhu měsíce se všichni postupně všichni ambasadoři střídali ve vedení 12člené skupiny. Premiéra v Ostravě padla na mě a Heanga z Kambodže – koordinovali jsme celý tým a přípravu všech aktivit. Naše velké poděkování míří ke koordinátorce regionu v Ostravě Lence Červené, která nám spolu s kolegy připravila skvělé zázemí. Nejen

zde jsme zažili opravdu silné momenty a setkali se s úžasnými lidmi. V Integračním klubu BRÁNA jsme si netradičně zahráli fotbálek na kolečkových křeslech s lidmi s fyzickým handicapem, kteří nám mimoto předali i své zkušenosti s životem upoutaným na vozíku. Opravdu úžasní to lidé, kteří mají můj obrovský obdiv a respekt. Ve vyloučené lokalitě Ostravě-Kunčičkách jsme měli hrací den s dětmi, kde proběhla návštěva místní základní školy – i tam se nám dostalo krásného přivítání.

A vůbec – všude k nám byli všichni nesmírně pohostinní. A takto jsme s konceptem F3 fotbalu učili fair play na hřišti i v reálném životě, aktivně jsme se podíleli na boji proti diskriminaci a netoleranci, rozvíjeli jsme vzájemný respekt, komunikaci a spolupráci s lidmi mnoha národností, různých sociálních skupin a zázemí více než měsíc v šesti regionech napříč celou Českou republikou. Akční dny byly sice náročné, avšak opravdu plné zážitků a nabytých i předaných zkušeností. Hrály se turnaje F3 fotbalu, pořádaly se kulturní a promo akce i všemožné koncerty a představení. Navštívili jsme i tak krásná místa, jako je Pustá Rybná, kde jsme měli možnost na chvíli se zastavit a užít si nádhernou okolní přírodu, nebo hrad Hartenberg, kde se k nám připojil mezinárodní workcamp s dalšími dvaceti dobrovolníky z celého světa. Tady jsme také celý společný měsíc zakončili a zhodnotili výsledky své práce.

Fotbal pro rozvoj mě ovlivnil pozitivně v mnoha směrech. Je zajímavé vyzkoušet si práci s dětmi a lidmi z různých skupin a prostředí, během které člověk získá mnoho životních zkušeností a třeba i osobních hodnot. A je krásné jít v tomto ohledu mnoha lidem či dětem příkladem. V druhé řadě jsem si jako nadšený cestovatel uvědomil to, že i nejsilnější životní zážitky můžete najít doslova za dveřmi. Stačí mít jen trochu zájmu o své okolí, širší akční rádius a váš program pro doslova epicky strávené prázdniny je na světě. Prázdniny s Fotbalem pro rozvoj.

ONDŘEJ MÁLEK

FOTBAL PRO ROZVOJ

Prostřednictvím fotbalu se snažíme sblížit mladé lidi z různých sociálních skupin a šířit tak myšlenky fair play a respektu nejen na hřišti, ale i v běžném životě. Pořádáme fotbalové ligy, turnaje, kulturní akce a stejně jako řada zahraničních iniciativ využíváme fotbal jako nástroj pro vzdělávání a rozvoj. Zapojte se do našich aktivit nebo se staňte součástí mezinárodního týmu ambasadorů během putovní tour po České republice.

SDÍLENÍ JE LEPŠÍ NEŽ KUPOVÁNÍ

Lucka je členkou spolku Library of Things (LOT), což v překladu znamená 'Knihovna věcí'. Dobrovolnického projektu, který má za cíl přimět lidi si věci půjčovat místo zbytečně kupovat, a tak pomoci k udržitelnějšímu přístupu. Protože půjčením věcí můžete jak ušetřit peníze, tak i prostor ve vašem bytě!

JAK VZNIKL NÁPAD NA VYTVOŘENÍ LIBRARY OF THINGS?

Nápad vznikl u mého kamaráda Petra, kterého znám mj. z INEXu. Viděla jsem, že na Facebooku sdílel video o Library of Things ze zahraničí s komentářem, že něco takového by se mělo zřídit v Česku. Já spolu s několika dalšími lidmi jsme na to zareagovali a vytvořila se skupinka o 5 lidech a tádá, začali jsme vše zařizovat. Celý proces vlastně trval od ledna do července tohoto roku.

ODKUD MYŠLENKA LIBRARY OF THINGS POCHÁZÍ?

My jsme se inspirovali třeba v Londýně, Berlíně a v Nizozemí. Celkově tento koncept půjčování věcí namísto jejich kupování nabírá aktuálně hodně na obrátkách. A třeba v Londýně zřídili LOT v přepravním kontejneru, to se nám dost líbilo, je to chytré využití prostor.

PODOBNE VYUŽITÍ PROSTOR PRAKTIKUJETE I VY TADY V HYBERNSKÉ, NE?

Ano, měli jsme štěstí, že v době našeho zařizování nabízela Hybernská prostory, a jelikož pro nás byl normální nájem nemyslitelný, byla to naše velká naděje. Naštěstí se náš projekt líbil, a tím jsme získali potřebné prostory. Je skvělé, že můžeme takto využít opuštěné budovy. Mimo LOT je tam třeba kinosál, bar a přibude i nahrávací studio. Hybernská má za cíl, aby to bylo místo setkávání, a tak propojit veřejnost, akademiky a studenty.

TAK MI TEDA POVĚZ, JAK LOT FUNGUJE.

Je to jednoduché. Člověk přijde, zaregistruje se a vybere si předmět v katalogu, což může udělat i online. Většinou půjčujeme na týden s tím, že je potřeba zaplatit poplatek za službu plus vratnou zálohu. Na výběr máme zatím 80 předmětů, ale nabídku budeme v budoucnu rozšiřovat a nové předměty budeme hradit právě z peněz vybraných na poplatcích. LOT je čistě dobrovolnický spolek, nemáme z toho žádný profit, a proto máme otevřeno zatím jen tři dny v týdnu.

JAKÉ VĚCI NABÍZÍTE?

Máme hlavně věci, které doma jen zabírají místo a člověk je potřebuje max. párkrát do roka, např. stan, krosny, kytary, vrtačky nebo třeba i cestovní vodní dýmku. Hodně věcí z naší aktuální nabídky jsme dostali darem, od firem k jejich propagaci, popř. nakoupili

z našeho grantu. Teď zkusíme, co si lidé půjčují nejvíc, a podle toho budeme dokupovat další předměty. Našími hlavními zákazníky jsou studenti a mladí lidé, takže se budeme soustředit především na jejich preference.

JAKÁ JE VIZE LOTU?

Rádi bychom vytvořili komunitu, která by se pravidelně vracela a využívala naši 'knihovnu'. Snažíme se tedy o větší komunikaci mezi členy spolku a zákazníky. Chtěli bychom, aby lidé využívali sdílení věcí a omezili zbytečné nakupování věcí, které zřídka kdy potřebují. LOT je určitě i částečným odrazem společnosti, protože mileniálové upřednostňují sdílení věcí a v některých případech klidně i sdílené bydlení! Navíc je to i udržitelný přístup – chceme, aby lidé více přemýšleli o tom, co kupují. Organizujeme i workshopy, které se zaměřují na výrobu 'udělej si sám' věcí a jsou většinou jednou měsíčně. Zájemci si mohou vyrobit třeba dárkové taštičky, obálky anebo i sandály!

JAK SES DOSTALA K DOBROVOLNICTVÍ?

Začala jsem u INEXu, kdy jsem třikrát vyjela na workcampy a účastnila se dobrovolnických událostí. Potom jsem dělala třikrát campleadera a dobrovolnictví se stalo mým hobby. Teď jde dobrovolnictví kvůli práci trochu stranou, ale mimo LOT jsem ještě členem INEXu a aspiruju na člena kontrolního výboru a školím campleadery.

CO TĚ U DOBROVOLNICTVÍ DRŽÍ A CO TI TO DÁVÁ?

Dobrovolnictví mě baví a naplňuje, poznávám skrz něj řadu nových a zajímavých lidí. Je super vidět výsledky mojí práce. U LOTu mě také baví ten start, kdy můžeme zkusit nové a nezajeté věci. Je dobré pozorovat, že naše činnost může mít pozitivní sociální dopad, a stojí za to, i kdybychom pomohli jen pár lidem. Na dobrovolnictví mám ráda, že mi nikdo nediktuje, co mám a nemám dělat, a sama si mohu vybrat, čemu se chci věnovat. Je to takové zpestření každodenní reality a mimo to věřím, že se mi pak všechny ty dobré skutky vrátí.

LUCIE PTÁČNÍKOVÁ

Rozhovor připravila Martina Lilli Trvzová

DOBROVOLNICKÝ KLUB (DOK)

Líbilo by se vám realizovat nápad na vlastní aktivitu s podporou zkušené organizace? Máte chuť zapojit se do dobrovolnictví lokálně? Dobrovolnický klub je už sedm let prostorem pro iniciativu dobrovolníků a aktivních mladých lidí, v němž poskytujeme podporu pro realizaci jejich nápadů. Zároveň je prostorem pro zdokonalení dovedností souvisejících s projektovým managementem: vedení týmu, pořádání akcí, propagace, ...

TRAININGS HELPED ME RECOGNISE MY STRENGTHS

TELL US SOMETHING ABOUT YOURSELF:

I am from Barcelona, Spain. During my European Voluntary Service (EVS) I collaborated in a School Club as a leisure time activities leader and my tasks were to organise workshops and leisure time activities for children and youngsters. Now, I work as a Spanish and English language teacher in ZŠ a MŠ Lyčkovo náměstí, while also teaching Spanish language at the Instituto Cervantes in Prague.

HOW DID YOU FIND OUT ABOUT THE TRAINING? WHY DID YOU APPLY?

During my EVS project I heard a couple of times about INEX-SDA. In 2016, a colleague told me that, besides workcamps, INEX-SDA organises trainings too, so I checked the website in case any training was being offered and Youthworker 2.0 was there. I read its description and as I work with youth, I thought it would be a great opportunity to develop and improve my professional skills.

IN WHICH ROLES DID YOU PARTICIPATE?

I took part in all three trainings of the project. In the first two, I participated as a participant and in the third one I was involved as a junior trainer.

WHY DID YOU APPLY TO BE A JUNIOR TRAINER?

I find facilitation and the facilitator's professional profile very interesting. As a teacher, I need to use facilitation daily, because I guide students to achieve knowledge and I support them in their learning. Moreover, non-formal education is a big passion of mine and I wanted to learn more about facilitation in this context, so that is why I applied. It was interesting to have the opportunity to experience both roles, yet more specifically as a junior trainer, I learned how to organise a training from scratch: to prepare and structure activities and the schedule, to work in a team, to quickly adapt when necessary and to evaluate the training and its activities.

WHAT DID YOU LEARN BY TAKING THIS ROLE ON TOP OF BEING A PARTICIPANT?

My learning process was on different levels: knowledge, skills and attitudes. I gained more knowledge on the topic of anti-discrimination and I learned new activities and group dynamics. I improved various skills such as teamwork, responsibility, problem solving and adaptability. Also, this role allowed me to analyse myself as a facilitator and to recognize my strengths and weaknesses.

HOW DO YOU EVALUATE THE PARTICIPATION AT THE TRAININGS AFTER SEVERAL MONTHS?

Very satisfactory and positive. Each training allowed me to gain different knowledge and skills so I took many valuable things from them. The most important thing I have learned from the trainings is that I know in what direction I want to focus my professional development in, namely the field of non-formal education, especially project management and facilitation. During the first training, we worked on communication and feedback so I am now more aware of the effectiveness of my communication skills when addressing my students and colleagues. The second training, which was focused on inclusion, was especially interesting and useful for me as I work with children with special needs, so it allowed me to realize the ways in which I can support these students as well as the importance of paying attention to this issue. Finally, the third training helped me to improve my facilitating skills, my organizational skills in the context of group dynamics and my assessment skills when helping participants reflect on their learning. Moreover, another crucial skill I have achieved thanks to these trainings is that of being more aware about discrimination.

WHAT ARE YOUR PLANS – HOW WOULD YOU LIKE TO APPLY THE EXPERIENCE IN THE NEXT MONTHS AND YEARS?

I keep improving myself with every opportunity I have. I will soon be attending another training course focused on methodologies in language teaching and I would love to participate as a participant as well as a camplleader during one of INEX-SDA's workcamps. I'm really glad that they count me in already and I'm looking forward to the next collaboration.

HAVE YOU EVER USED THE ON-LINE TOOL IM-PROVE, WHICH INEX-SDA DEVELOPED FOR REFLECTION OF COMPETENCES FROM VOLUNTEERING?

Yes, I do know about the tool. I use it from time to time to keep track of my competences and I would encourage everyone who is involved in education or volunteering to use it, as it is a great tool to record lessons, experiences and to plan a personal and professional growth.

CARLA MASIDE PUJOL

Rozhovor připravila Lenka Polcerová

ŠKOLENÍ A SEMINÁŘE

Několikrát do roka pořádáme školení a přípravné semináře pro naše dobrovolníky/ice, kde se může zapojit každý, kdo má chuť se vzdělávat. Pokud chcete vést mezinárodní projekt, pojedte na školení vedoucích; pro dobrovolníky vyjíždějící do zemí globálního Jihu pořádáme přípravné víkendy. V nabídce máme také delší mezinárodní školení. A navíc, můžete se stát také pomocníky/ice při realizaci školení.

PRÁCE S ROZPOČTEM MĚ BAVÍ. JSOU TO ČÍSLA A JÁ SI S NIMI HRAJI

MOHLA BY SES NÁM NEJDŘÍVE PŘEDSTAVIT?

Ahoj, jmenuji se Anežka a v INEXu pracuji na pozici finanční manažerky. Původně pocházím z Opavy, ale již polovinu života žiji v Praze. Po studiu na VŠ jsem nastoupila jako manažerka logistiky do mezinárodní společnosti. Přibližně po 2 letech jsem se posunula do IT byznysu, kde jsem začala pracovat v controllingu. Přestože získání práce v controllingu byla velká náhoda, práce mě zaujala a velmi bavila. Po mateřské dovolené jsem se však na své místo v controllingu již nemohla vrátit, a tak jsem se věnovala 1,5 roku business analýze. Když jsem dostala nabídku pracovat jako finanční manažerka pro INEX, ani na chvíli jsem nezaváhala a ráda se vrátila do světa čísel a zkusila nové prostředí neziskového sektoru.

CO JE NÁPLNÍ TVÉ PRÁCE?

Práce je velmi různorodá – od zpracovávání vyúčtování od dobrovolníků, po zpracovávání celooorganizačního rozpočtu. Samozřejmě také dohled nad financemi jednotlivých projektů. Po přípravě rozpočtů do žádostí o dotace na další období nyní pracujeme na kontrole všech projektů a jejich čerpání ke konci roku.

V INEXÍM TÝMU JSI STÁLE JEŠTĚ RELATIVNÍM NOVÁČKEM. JAK SE TI TU LÍBÍ?

V INEXu se mi líbí. Mám ráda kolegy i projekty, na kterých se podílíme. A také se mi líbí, že snad svým dílem mohu přispět k dobré věci.

JELIKOŽ MÁŠ ZKUŠENOSTI I Z KLASICKÉ BYZNYSOVÉ SFÉRY, MŮŽEŠ SROVNÁVAT – MÁ SVĚT FINANČÍ V BYZNYSU A NEZISKOVÉ ORGANIZACI HODNĚ SPOLEČNÉHO, NEBO SE NAOPAK JEDNÁ O SVĚTY ZCELA ODLIŠNÉ?

Svět financí v byznysu a v neziskovkách je vlastně velmi podobný. Jen v neziskovkách je prostor i na jiné věci než je zisk a zvyšování obrátu. Což je dobře. :)

MOHLA BYS NÁM VÍCE POVĚDĚT O TĚCHTO „JINÝCH VĚCECH“? :-) CO TĚ NA ČINNOSTI INEXU NEJVÍCE OSLOVUJE?

Oslovuje mě myšlenka vzdělávání jinou formou. To, že člověk zažije na vlastní kůži něco, co ho velmi obohatí, a snad u toho také někomu pomůže, je moc fajn. Dalším tématem, které mě oslovuje, je podpora znevýhodněných.

JE FINANČÍ V OBLASTI DOBROVOLNICTVÍ A NEFORMÁLNÍHO VZDĚLÁVÁNÍ DOSTATEK? JE ZDE VEDLE PROJEKTŮ EU DOSTATEČNÉ MNOŽSTVÍ ZDROJŮ, ODKUD JE MOŽNO ČERPAT FINANCE?

V oblasti dobrovolnictví a neformálního vzdělávání asi peníze najdeme, ale bohužel jsou podle mne nevhodně rozloženy (státní rozpočet, EU, privátní zdroje, resp. mzdy, materiál). Poměrně dost peněz se dává na materiální složky a méně peněz na lidi. A to je myslím škoda. Další stránkou je individuální fundraising. Tady bychom, myslím, mohli zabrat. :) Dalším zajímavým problémem je, že o prostředky je většinou nutné žádat vždy 1x ročně s tím, že se musí vyčerpat v daném roce. Jistota, že prostředky dostaneme i v dalším roce, není.

JAKÉ TO JE VYTVÁŘET ROZPOČET A PRACOVAT S NÍM, JSI-LI NEUSTÁLE ODKÁZÁNA NA TOTO NEJISTÉ FINANCOVÁNÍ Z PROJEKTŮ A GRANTŮ? OBNÁŠÍ TATO PRÁCE PŘÍLIŠ STRESU?

Práce s rozpočtem mě baví. Jsou to čísla a já to beru tak, že si s nimi vlastně hraji. Není to příliš velký stres. Ráda přemýšlím nad všemi možnými variantami a pak je zkusím zakomponovat do čísel. Z hlediska INEXu je nyní potřeba se zamyslet nad strukturou všech nabízených projektů a nad jejich funkčností v rámci celé organizace. Musíme se také zamyslet nad možnostmi individuálního fundraisingu a přístupu k PR.

INEX-SDA STÁLE ROSTE. JE TENTO RŮST PRO BUDOUCNOST INEXU NUTNÝ, NEBO BY BYLO MOŽNÉ ZŮSTAT I MALOU NEZISKOVKOU A DÁLE SE NIJAK NESNAŽIT ROZŠÍŘOVAT SVÉ AKTIVITY?

Nemyslím, že je nutný růst. Proto, aby INEX zůstal tam, kde je, má skvěle našlápnuto. To, že INEX roste, je dáno velmi kvalitními zaměstnanci, kteří pracují na projektech. Kolegové jsou velmi oddaní a kreativní a stále vymýšlejí nové možnosti, jak se rozvíjet a co dalšího nabízet. Myslím, že by bylo dobré rozvíjet myšlenku teen workcampů a také skupinových workcampů. V minulosti jsme měli první pilotní projekty a velice se vydařily.

ANEŽKA KOPECKÁ

Rozhovor připravil Marek Šurkala

O NÁS

Dalšími členy našeho týmu jsou Martina Ekrťová, Marek Šurkala, Jana Koňasová, Eva Brychtová, Martina Renková, Lucie Horáková, Eva Macková, Lenka Polcerová, Veronika Uhlířová, Štěpán Kyncl, Ansley Hofmann, Kateřina Mlynářová, Kristýna Sosnovcová, Kristýna Hradílková, Rosemarie Di Blasio, Damiano Deidda.

Vydavatel: INEX – Sdružení dobrovolných aktivit, z. s.
Varšavská 30, 120 00 Praha 2

Redakční zpracování: Marek Šurkala, Šimon Pračke

Autoři a autorky textů: Aleksandra Krajewska, Jan Charvát, Rosemarie Di Blasio, Martina Renková, Kateřina Szymanski, Jitka Burianová, Kristýna Sosnovcová, Veronika Uhlířová, Ondřej Málek, Lucie Ptáčnicková, Carla Maside Pujol, Anežka Kopecká

Autoři a autorky fotografií: Archiv Alexandry Krajewské, Archiv Jana Charváta, Ajka Štindlová, Helena Sýkorová, Sára Foitová, Marián Marghold, Kristýna Sosnovcová, Ondřej Průcha, Ansley Hofmann, Lenka Polcerová, Marek Šurkala, Jana Pichová

Grafická úprava: Kateřina Mlynářová, Štěpán Kyncl

Jazykové korektury: Šimon Pračke, Rosemarie Di Blasio

Tisk: Repro Fetterle s.r.o.

www.inexsda.cz

Partneři a donoři:

Za obsah publikace zodpovídá INEX-SDA, názory v ní obsažené nelze interpretovat jako stanoviska donora.

Program “Dobrovolníci pro všechny” podpořili dobrovolníci a příznivci INEX-SDA

www.inexsda.cz/blogujeme